

РЕШЕНИЕ

№ 2325

гр. София, 13.05.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.04.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Мадлен Петрова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева

Мария Попова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **1447** по описа за **2011** година докладвано от съдия Мадлен Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изречение 2 –ро от ЗАНН.

Образувано е по жалба на ТД на Н. град С. против решение от 21.12.2010г. на Софийски районен съд, постановено по НАХД № 8248/2010г., с което е отменено Наказателно постановление № 177/08.06.2010г. на директор на офис „М” – ТД на Н. град С..

В касационната жалбата се твърди, че при постановяване на съдебното решение неправилно е приложена нормата на чл. 27 от ЗАНН, което е опорочило крайните изводи на съда, че наложената санкция от 500 лева е несъразмерно тежка с оглед характера на извършеното нарушение на чл. 125 от ЗДДС. Касаторът счита, че за маловажни следва да се приемат тези случай на неподаване в срок на справки - декларации по ЗДДС, при които резултатът за периода е нулев. В тази връзка представя като писмени доказателства пред касационната инстанция - препис от СД по ЗДДС за м.04.2010г. подадена от санкционираното дружество и регистрите му по чл. 124 от ЗДДС, от които е видно, че резултатът за периода е ДДС за възстановяване. Иска се отмяна на решението и вместо него постановяване на друго за потвърждаване на наложената санкция.

Ответникът – „Т. Б. 79” Е. град С. не се представлява в касационното производство и не взема становище по касационната жалба.

Участващият в производството прокурор от С градска прокуратура изразява становище за основателност на жалбата.

Административен съд, С. град като взе предвид доводите на страните и въз основа на събраните по делото доказателства приема от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, поради което е *процесуално допустима*.

При разглеждането ѝ по съществото на спора и след проверка на съдебния акт съгласно чл. 218 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1 от ЗАНН, настоящият касационен състав намира, че е *неоснователна* поради следното:

С атакуваното пред СРС наказателно постановление № 177/08.06.2010г. на директор на офис „М” – ТД на Н. град С. на „Т. Б. 79” Е. е наложена имуществена санкция в размер на 500 лева на основание чл. 179 от ЗДДС за нарушение на чл. 125, ал.5 от същия закон, изразяващо се в закъснение от един ден при подаване на СД по ЗДДС за данъчен период м.04.2010г. – вместо в срок до 14.05.2010г., на 15.05.2010г.

Фактическата обстановка е изяснена от страна на С районен съд. От събраните по делото гласни и писмени доказателства безспорно се установява, че санкционираното дружество, в качеството си на регистрирано по ЗДДС лице не е спазило срока по чл. 125, ал.5 от ЗДДС при подаване на справка – декларация за периода 01.04.2010г. – 30.04.2010г. За да отмени наложената на дружеството санкция, съдът в атакуваното решение е приел, че е налице маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, при който макар и формално да е осъществен състава на административно нарушение по чл. 179 от ЗДДС, наложената имуществена санкция се явява несъразмерно тежка.

Така постановеното решение е правилно като краен резултат.

Съразмерността на наложената административна санкция е свързана с преценка за законосъобразност на наказателното постановление с оглед изискванията на чл. 27 от ЗАНН при определяне на наказанието съобразно тежестта и характера на нарушението. В конкретния случай крайните изводи на СРС за незаконосъобразност на наказателното постановление са формирани не въз основа на констатирано нарушение на чл. 27 ЗАНН при определяне на административната санкция от страна на АНО, а за такова по чл. 28 от ЗАНН.

Последната норма предвижда, че за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Съгласно Тълкувателно решение № 1/12.12.2007 г., по т. н. д. № 1/2007 г. на ОСНК на Върховния касационен съд, преценката за "маловажност на случая" подлежи на съдебен контрол.

По силата на чл. 93, т.9 във чл. 11 от ЗАНН "маловажен случай" е този, при който извършеното престъпление, респективно административно нарушение с

оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид.

В конкретния случай, безспорно е установено, че справката -декларация за м.04.2010 е подадена от Т. Б. 79 Е. с един ден закъснение, при наличие на обективни предпоставки, обусловили закъснението /временна неработоспособност на конкретно натовареното с подаването й лице – С А/ и при липса на предходни нарушения от страна на санкционираното лице. Констатираните обстоятелства обосновават извод за маловажност на случая, тъй като извършеното административно нарушение разкрива по-ниска обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение по чл. 179 от ЗДДС във връзка с чл. 125, ал.5 от същия закон. Това обуславя предпоставките за приложението на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, поради което крайните изводи на СРС за незаконосъобразност на наложената имуществена санкция съответстват на приложимия закон. Следва да се посочи, че преценката за маловажност на извършеното нарушение се извършва във всеки конкретен случай въз основа на всички обстоятелства относно обществената опасност на конкретното деяние, осъществяващо състава на административно нарушение по чл. 6 от ЗАНН. Поради това доводите в касационната жалба, че в случаите когато санкционираното лице е осъществявало търговска дейност и СД по ЗДДС не е с нулеви стойности, чл. 28 от ЗАНН не намира приложение са неоснователни. Преценката за наличие на други смекчаващи обстоятелства по смисъла на чл. 93, т. 9 от НК във връзка с чл. 11 от ЗАНН, които обосновават маловажност на случая е винаги конкретна. Декларираният нулев резултат за периода може да представлява обстоятелство, което в даден случай да е от значение за по-ниска обществена опасност на конкретно нарушение. В процесния случай декларирания от Т. Б. 79 Е. резултат за периода – ДДС за възстановяване не оборва наличието на други обстоятелства, които в тяхната съвкупност обосновават наличие на маловажен случай на административно нарушение по чл. 179 от ЗДДС, което не следва да бъде санкционирано с оглед превантивната функция на административно наказание съгласно чл. 12 от ЗАНН.

По изложените съображения настоящият касационен състав намира, че не е налице нарушение на чл. 28 от ЗАНН при постановяване на атакуваното съдебно решение, което да представлява касационно отменително основание по чл. 348, ал.1, т.1 от НПК във връзка с чл. 63, ал.1 от ЗАНН, поради което то следва да се остави в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, ОСМИ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 21.12.2010г. на С районен съд, постановено по

НАХД № 8248/2010г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.